

Åtta personliga foton, så när som på ett.

En ung andalusiska, Ana Belén, berättar om sitt liv med hjälp av några personliga foton.

2009-03-30

1. En dröm alltsedan ungdomen

Jag föddes i Cadiz och min stora dröm har alltid varit att bli biolog. Jag minns att jag på somrarna från det jag var femton till jag blev arton år arbetade på ett marinbiologiskt laboratorium i min hemstad, Linea

de la Concepción. På detta foto är jag tillsammans med en väninna, hon i blått.

År 1999, då jag tagit studenten, stod jag inför problemet att flytta till en annan stad för att studera, eftersom det inte finns något universitet i La Linea.

På gymnasiet talade de om ett Opus Dei-center i Sevilla, där jag kunde bo och betala mitt uppehälle genom att arbeta i hushållsarbetet på studenthemmet. Det verkade vara en bra lösning, och det var där jag lärde känna Opus Dei.

En upptäckt

Jag tyckte mycket om centret för glädjen, det goda humöret och omsorgen om de andra som jag såg där.

Och jag upptäckte, förutom hettan i Sevilla, två ting som var nya för mig.

Det första var det kristna livet, för hemma levde vi väldigt långt från religionen och vi utövade den nästan inte alls. Vi kan ta bort *nästan*, alltså inte alls. Som liten hade jag tagit emot Första Kommunionen, men sedan dess hade jag inte gått in i en kyrka utom för bröllop, dop eller liknande. I detta Opus Dei-center upptäckte jag det underbara med tron, som gav ett nytt perspektiv och en djup mening åt allt...

2. En andra upptäckt

Detta foto togs under en exkursion till Cordoba med folk från fakulteten. Jag vet inte vad min kamrat håller i handen, men eftersom vi är biologer är det säkert en ask med något litet småkryp i.

Under den här tiden gjorde jag en andra upptäckt, denna gång av yrkesmässig karaktär. Jag blev klar över att detta arbete med centrets hushåll, dess olika servicegrenar –

det kallades Centrum för Studier och Arbete – som jag i början utförde endast för mitt uppehålle, blev allt roligare och jag trivdes mer och mer med det.

Det är inget särskilt med det, för också några andra studenter på min kurs – några syns på fotot - ändrade med tiden i all stillhet sin yrkesinriktning.

Även om – ifall man tänker igenom det ordentligt – det i mitt fall mera handlar om en integrering av projekt än en förändring, och nu ska jag förklara vad jag menar.

3. Ett val

På Opus Dei-centret upptäckte jag, att det enda som verkligen entusiasmerade mig var arbetet inom Administrationen och detta av många skäl: dels för arbetet i sig och dels för den serviceanda som det utfördes med. Som jag redan sagt,

hade jag tidigare arbetat på ett laboratorium, och jag tyckte fortfarande mycket om biologin; Men det som verkligen tillfredsställde mig var detta arbete och särskilt den medvetenhet med vilken vi utförde det.

Så, litet i sänder, allteftersom jag tog nya steg framåt i mitt kristna liv, ökade min kännedom om Verket, och kallelsen till Opus Dei blev en reell valmöjlighet för mig; kallelsen är densamma för alla, antingen de är gifta, celibatärer eller änkor/änklingar. Det handlar om att hitta Gud i vardagen: i arbetet, i vilan, i familjelivet, i umgänget med andra, i sporten...

Varje person lever sin kallelse enligt sina omständigheter: somliga gifter sig och lever sin kallelse med make och barn; andra gifter sig inte, som i mitt fall, för de har valt att leva i apostoliskt celibat. Jag är

assisterande numerarie och har hand om Verkets centra, och ber särskilt för de apostoliska verksamheter som utförs av de personer som bor där, och jag tar hand om dem, som en mor i vilken familj som helst, så att varje center blir ett verkligt hem, ett kristet hem.

Detta är ett foto från min kurs, en typisk, naturvetenskaplig kurs.

4. Mycket mer än så

Vad jag säger är att arbetet vid förvaltningen inte enbart är ett materiellt arbete, för på ett pensionat, på en kasern, på... vad vet jag, på en båt, hur mycket de lagar mat, tvättar, stryker, (tja, sanningen att säga vet jag inte i vilken utsträckning de stryker tvätt på båtar). Vad jag vet är att för att göra ett boende till ett hem, ett familjehem, krävs mycket mer än så. Bara när någon känner sig personligt

bemött, känner han sig
riktig*hemma*.

På ett hotell kan man finna all slags service, men hur bra den än är, så blir det aldrig *ditt hem*. Skillnaden är att i ditt hem vet du, att de har lagat till denna maträtt för dig, de har tänkt på dig, på din ålder, på ditt hälsotillstånd, på vad du tycker om och på din situation. I ditt hem tycker de inte om dig för pengarna du tjänar, utan på den du är. I ett hem finns inga klienter, inte heller några inneboende utan personer, unika och oersättliga.

5. Bevekelsegrunder och ändamål

Det speciella med förvaltningsarbetet är att det kräver att man är ”uppdaterad” rent professionellt. Jag går just nu på en matlagningskurs för att lära mig bland annat det nya som införlivats i det moderna spanska köket, vilket, som alla vet, skattas högt internationellt. Detta

foto är inte mitt: det har jag hämtat från Internet.

Jag har tagit med det för på det förstår man att köket, förutom vissa speciella kunskaper, kräver mycket konstfärdighet, i förening med en helt speciell omsorgsfullhet och finesse.

6. Några tvivel

Nåväl, jag fortsätter och talar om mitt liv. I början, när jag bad att bli antagen som assisterande numerarie, hade jag vissa tvivel om jag skulle ge upp biologin eller inte, eftersom jag hade bestämt mig för ett annat yrke; men till slut, efter att ha funderat mycket, beslöt jag att fortsätta, för en väl genomförd kurs på universitetet, av vad slag det vara må, hjälper alltid att utveckla sinnet och göra framsteg i intellektuell skärpa. Sedan tänkte jag att studierna i biologi kunde vara mycket användbara i mitt arbete

inom centrets förvaltning: något som för övrigt kunnat verifieras.

Jag har specialiserat mig på födoämnesteknologi, ett område som är nära förbundet med vissa aspekter inom arbetet med hushållet på våra centra. Detta foto togs vid min examen, med alla som gick på min kurs på universitet i Cordoba.

Jag hade flera motiv för att gå vidare med biologin. På den kursen studerar man många frågor som är intimt förbundna med tron, till exempel utvecklingsläran: och det intresserade mig, som kristen, att få en solid vetenskaplig grund.

Dessutom, de praktiska övningarna inom biologin är mycket intressanta: för mig finns inget roligare än att åka till Sierra Hornachuelos till exempel och gå över fälten och klassificera växter och samla blommor. Jag har organiserat ett mini-seminarium för unga flickor som vi kallar "Natura";

tack vare det hoppas jag att de lär sig känna och respektera naturen och bli förtrogna med de ekologiska värdena.

7. Mina föräldrar *Jag har sparat dem till sist, men i mitt hjärta intar de första platsen.*

Jag tackar Gud för mina föräldrar, som i början inte förstod meningen med mitt liv men som alltmera har närmat sig Honom.

Nu inte bara uppmuntrar de mig utan uppskattar min väg – ”Eftersom du är nöjd, gå vidare”, säger min far till mig –, men de älskar och förstår Verket.

Båda går till sakramenten, och min mor är medarbetare i Opus Dei. Det är en dröm. Naturligtvis, om de hade sagt detta för några år sedan, skulle jag inte ha trott det.

Här är det slut. Det var mina
fotografier: jag hoppas att de har
berett er nöje. Hej då.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
atta-personliga-foton-sa-nar-som-pa-ett/](https://opusdei.org/sv-se/article/atta-personliga-foton-sa-nar-som-pa-ett/)
(2026-04-12)